

Галина. О, не, не така.

Черкезовъ. Тогава уважаемо, госпожо, напишете си го вие. Ето тамъ столъ . . . има и хартия.

Галина. О, не! Сега съмъ тъй развълнувана. Азъ кога си спомня за моя „Бебо“, знайте. . .

Слава. Тогава ето що: да си идемъ. Днесъ азъ ще го напиша и надвечерь.

Черкезовъ. И така може!

Слава и Галина (Тръгватъ си). До виждане!

(Излизатъ).

Черкезовъ. Това се казватъ околници! За едно куче даватъ десетъ хиляди! . .

Резбаровъ. А знаете ли, че това сж приятелки на Запряновата жена.

Жабаровъ. И сигуръ Запряновъ не знае за дружбата ѝ. Защото той, какъвто е еничеренъ.

Резбаровъ. Мжжътъ най-подире вижда рогата. . .

IV

(Влиза Платнаровъ. Всички ставатъ, покланятъ му се)

Резбаровъ. (като съда) Дайте ми корекциитъ.

Черкезовъ, (ги представя) Всичко е готово. Само че Калпазановъ съобщава нѣщо за Запрянь Запряновъ, та. . .

Платнаровъ. Да! То е вече фактъ. И за това дойдохъ, за да измѣни материала.

Калпазановъ. Но азъ държа на мое то донесение и искамъ. . .